

Kázání Růžd'ka 22.10.2023 **Očista chrámu, očista srdce** (vstup 174,1)

Introit: **Haleluja. Chválu vzdávám Hospodinu celým srdcem, v kruhu přímých, v shromáždění. Činy Hospodinovy jsou velké, vyhledávané všemi, kdo zálibu v nich našli. Velebné a důstojné je jeho dílo, jeho spravedlnost trvá navždy. On zajistil památku svým divům; Hospodin je milostivý, plný slitování. (Žalm 111,1-4)**

Píseň 289

Modlitba

Čtení: Marek 12, 28-34

Píseň 262

Text kázání: 2. Paralipomenon 34, 1-5 a 8-10 a 14-19

Milí přátelé, bratři a sestry,

dnes nám slouží chválami tzv. retro mládež. Jsem za to rád, je to povzbudivé, když vidím touhu navracet se k tomu, co jsme měli v srdci. A je povzbudivé vědět, že to v těch srdcích stále ještě je.

Co vlastně znamená to slovo retro? Jak byste to definovali? Např. na wikipedii je slovo retro definováno takto: **Retro je obecné označení pro něco minulého, zaniklého, bývalého, může se jednat o označení pro cokoliv zpět v čase.** Jiný zdroj uvádí, že **retro je něco neaktuálního, starého, něco, co už prostě nefrčí.** Když to takto čtu, tak vlastně to slovo retro mládež asi není zcela na místě. Vždyť už nám hrají podruhé a věřím, že v tom budou nadále pokračovat. V těch chválách totiž můžeme vnímat živého Boha aživou víru. Ve chválách, které jsou zpívány od srdce.

Milí přátelé, všichni máme své srdcovky z mládí. Toužím ovšem po tom, aby to nebyly jen srdcovky pro nás samotné. Aby to nebylo už jen neaktuální vzpomínání. Ale aby to byly chvály, které z celého srdce zpíváme **Tomu, který je hoden chval. Tedy náš Bůh Otec, Boží Syn Ježíš Kristus a Duch svatý.** A jestliže zpíváme Bohu z celého svého srdce, jestliže zpíváme proto, že víme proč, pak jakákoliv chvála, třeba i stará mnohá staletí, tak není zaniklá, ani stará a neaktuální, ale živá a stále frčí! To bych chtěl říci těm mladším, aby zpívali i chvály starší. Ovšem chtěl bych povzbudit i obhájce pouze těch starých srdcovek, aby zpívali i písně nové. Protože tam, kde se nezpívají písně nové, tam je to známka, že se žije pouze ze vzpomínek, že ta víra někde ustrnula, a že jí chybí svěží vítr Ducha svatého.

Nicméně ti mladší o starších písních někdy mluví hanlivě, že to jsou **vykopávky**. Chtěl bych se od tohoto termínu odrazit k dnešnímu kázání. Vykopávkou je míněno něco, na co už sedl prach, něco, co už leželo hluboko v zemi. To slovo vykopávka je spojeno z archeologickým nálezem. A právě když se nalezne nějaká taková vykopávka, tedy ten nějaký archeologický nález, tak to může být velmi cenné. Velmi cenný poznatek. Odhaluje to něco z lidské minulosti, anebo to může být nějaký velmi zásadní objev, který může mít vliv třeba na celou společnost. Teď např. nově testy DNA prý prokázaly, že Češi nejsou čistokrevní Slované, ale prý jsme taková směska, něco máme z Keltů, něco z Germánů. Asi nám sice tato skutečnost nezmění smýšlení, ale jistě je to zajímavé. Ovšem např. **biblická archeologie** dlouho hledala místo, **kde přecházeli Izraelci suchou nohou Rudé moře.** A když pak v místě vyvýšeného dna našli zbytky kování egyptských potopených vozů, pak to byl jeden z dalších důkazů o tom, jak Bible je pravdivá.

Ten dnešní biblický příběh nám sice nepopisuje objev nějakého archeologického nálezu, nicméně kněz Chilkijáš při opravách Hospodinova chrámu našel něco velmi důležitého. Byla to kniha **Hospodinova zákona, vydaného skrze Mojžíše.** Možná bychom si řekli, co to je za nález. Na tom přece není nic divného, v Hospodinově chrámě by přece měl být Hospodinův zákon. Na oltáři, na kazatelně. Na používaném místě. Ovšem tehdy v Jeruzalémském chrámě sice ten svitek Zákona byl, ale byl někde zastrčen, schován a zapomnělo se na něj. A nejen na něj. Ono se v Izraeli v podstatě zapomnělo i na Hospodina. **S kralováním krále Jošijáše, který začal kralovat již od osmi let,** končí doba hlubokého duchovního úpadku. Jeho děda **král Menaše kraloval 55 let** a čteme o něm, **že se dopouštěl toho, co je zlé v Hospodinových očích.** Vystavěl oltáře cizím bohům, umístil je do Hospodinova chrámu a na chrámové nádvoří a nařídil těmto modlám obětovat. Hospodin ke králi Menašemu i ke kněžím mluvil skrze proroky, byli varováni, ale oni tomu vůbec nevěnovali pozornost, tak bychom to četli o kapitulu dřív v té knize 2. Paralipomenon. **Bůh se tak na krále Menašeho rozlil a asyrská vojska mu chřípím provlekli hák a odvedli ho do Babylona.** Když už ten pohár přetekl. Ovšem tam se Menaše velice pokořil před Hospodinem a Hospodin ho vrátil zpět do Jeruzaléma, aby opět kraloval. Jak velikou věc Bůh může učinit ztracenému člověku, když se před Ním pokoří. A Menašeho pokání bylo opravdové. Dokonce dal odstranit všechny modly z chrámu i z posvátných návrší! V této věci nám je Menaše dobrým příkladem, že pokání by nemělo být jen o slovech, ale i o činech. Dát do pořádku, co jsem pokazil.

Na druhou stranu je ale třeba říci, že Menaše nebyl až tak důsledný. Tyto modly nerozbil, jen je odstěhoval asi někam do skladu. A tak po jeho smrti jeho syn **Amon** opět tyto modly nastěhoval zpět do chrámu. Stihl to velmi rychle, po dvou letech kralování byl ale zavražděn. A proto jeho syn **Josijáš začal kralovat již v osmi letech**. Aby ale zamezil tomu, že by po jeho vládě opět někdo odstěhované modly nastěhoval zpět do chrámu, **dal tyto modly rozdrtit na prach, tak to učinil i s kostmi zemřelých kněží**, kteří těmto modlům obětovali.

Král Jošijáš začal duchovní reformu ještě jako velmi mladý. Čteme o něm, že **v osmém roce kralování (tedy ve svých 16ti letech) ještě jako mladík, se začal dotazovat na slovo Boha svého otce Davida a ve dvanáctém roce začal očišťovat Judu a Jeruzalém od posvátných návrší, posvátných kůlů a tesaných i litých model**. O deset let později pak začal rekonstruovat také Hospodinův chrám, který byl poškozen. Z vyprávění autora biblické knihy Paralipomenon se dá usoudit, že se v chrámě snad ani nekonaly bohoslužby. Anebo jinými slovy, když se tam obětovalo kdečemu, jak takové bohoslužby mohly vypadat? A když se tam nečetla ani slova Božího zákona, co se tam vlastně četlo? Ke komu, nebo k čemu se tam modlili? A znamenají snad slova zákona, která citoval Pán Ježíš: „**Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!**“, že je potřeba do chrámu natahat co nejvíc jiných bohů a bůžků? Nikoliv! Vždyť to přikázání začíná přece slovy: **Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán!** A z Desatera přece známe, že **nebudeš mít jiné bohy mimo mě**, praví Pán. Pokud se tento Boží příkaz nevezme vážně, jaké jsou pak důsledky? Vidíme to právě v tom příběhu. Svitek Božího zákona se někam zastrčil, v chrámě se obětovalo kdečemu a na Hospodina se zapomnělo. Když se energie k obětování věnovala modlům, tak na Hospodina už nezbyl čas.

Co nám, bratři a sestry, ten příběh chce říci do našich životů? Díky Božímu Synu Pánu Ježíši Kristu už nepotřebujeme Jeruzalémský chrám. Nemusíme přinášet ani žádné oběti. Za naše hříchy přinesl dokonalou oběť jednou provždy Pán Ježíš Kristus. Nicméně Bůh si z nás - tedy z těch, kteří přijali Krista za svého Pána a Spasitele - učinil živý chrám. Ty i já, naše těla jsou chrámem Boha živého! Jak je psáno: **Bylo za vás zapláceno výkupné, patříte Pánu**. A apoštol Pavel k tomu v listu Korintským dodává: **Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá?** Bůh se rozhodl skrze Ježíše Krista přebývat jako Duch svatý ve tvém a mém těle. V našich srdcích. Co to znamená? Že máme sami za sebe velkou odpovědnost! Dále totiž Pavel píše: **Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy**. A čím ho můžeme ničit? Můžeme si zdraví ničit různým způsobem, špatnou životosprávou, ovšem ještě důležitější je, jaká je tvoje duchovní životospráva. Je tvůj život chrámem Ducha Božího, anebo máš ve svém životě ještě jiné své bohy a bůžky? Patříš Bohu a **miluješ Boha celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí**, anebo je tvé srdce rozdělené a tvá síla nasměřovaná někam jinam? Jak se to pozná? Podle toho jaké jsou naše priority, čemu nebo komu dáváme nejvíc ze svého času a zda nám vůbec pak ještě zbývá nějaký čas na Boha. A taky podle toho, jestli svou Bibli pravidelně používáš, anebo jsi ji odložil někam do ústraní. Sytíš se Božím slovem, anebo na něj v chrámu tvého srdce sedá prach?

Nechť je nám, milí přátelé, poučením ten starozákonní příběh. Všelijací různí bohové a natahané modly do chrámu Božího vedli k tomu, že se Hospodin přestal uctívat. Zapomnělo se na Něj! A nedopadlo to dobře. Tak i v našich životech. Dejme Bohu ve svém srdci první místo! Dejme mu celé své srdce, usilujme o to, neznesvěcovat chrám svého srdce žádnou poskvrnou! Tak se Bohu nevzdálíme a nezapomeneme na Něj. A pokud jsme se už vzdálili? Pak zase na Menašeho pokoření před Bohem můžeme vidět, že **vždycky je cesta zpět**. Jen je třeba se před Bohem pokořit a změnit svůj život, změnit směr své cesty od Boha směrem k Němu. A král Jošijáš nám zase ukazuje, že je někdy dobré udělat v chrámu rekonstrukci a úklid. On našel Zákon Boží. Při jeho slyšení **roztrhl své roucho** a dal všechno do pořádku. Obnovil tak v Izraeli bohoslužbu Hospodinu. Tak i ve tvém a mém srdci je potřeba udělat někdy rekonstrukci a úklid. Když jsme před Bohem a sami sebou upřímní, když si přestaneme něco nalhávat, když se podíváme pravdě do očí a v pravdě budeme chtít stát, pak nás **pravda učiní svobodnými**. Pak nalezneme něco velmi cenného. Sami sebe a živého Krista. Pak budeme s radostí a nadšením **sami sebe přinášet jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to má být totiž ta naše pravá bohoslužba**. Amen.

Modlitba píseň 320

Slovo poslání: 2. Korintským 6, 14-18

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen.

